

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715207302
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8715207302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: Z. X., J. X.X.XXXX, G. K. XXX/XX, N.Š. Š., zast.: Mgr. Henrich Schindler, advokát, Janka Kráľa 7, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovaným: 1/ Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, zast: JUDr. Jaroslav Čollák, advokát, Floriánska 19, Košice a 2/ KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, v konaní o zaplatenie 907 eur s prísl., o odvolaní žalovaných v rade 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 15C/75/2015 - 136 zo dňa 12.9.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku I., s výnimkou časti výroku o povinnosti žalovaného v rade 2/ spoločne a nerozdielne so žalovaným v rade 1/ zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 907 eur od 14.5.2015 do zaplatenia, a vo výroku II. o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/.

Rozsudok v časti výroku I. o povinnosti žalovaného v rade 2/ spoločne a nerozdielne so žalovaným v rade 1/ zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 907 eur od 14.5.2015 do zaplatenia, mení tak, že žalovaný v rade 2/ je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 907 eur spoločne a nerozdielne so žalovaným v rade 1/ od 28.10.2017 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dni od právoplatnosti rozsudku, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Priznáva žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Priznáva žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 78,64 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Priznáva žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 78,64 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie,“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 907 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 907 eur od 14.5.2015 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dni od právoplatnosti rozsudku

II. Žalobca má nárok voči žalovaným 1/ a 2/ na náhradu trov konania vo výške 100%.

V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že dňa 2.10.2014 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vozidlo zn. P. O., ktoré viedol vodič Z. I. narazilo do protiidúceho vozidla zn. I. P., ktoré viedol vodič Z. X. ml. a s ktorým sa viedli v aute aj V. X.vá, ďalej F. X.vá a žalobca Z. X. starší. Všetci utrpeli početné zranenia, ktoré si vyžiadali liečenie. Voči Z.ovi I.ovi sa vedie na tomto súde trestné konanie pod sp. zn. 4T/121/2015. Z predloženého znaleckého posudku č. 15/2015 zo dňa 8.2.2015 S.. L. E. vyplýva bodové ohodnotenie bolestného u žalobcu vo výške 55 bodov, čo pri výške náhrady za bolesť platnej v r. 2014 po 16,48 eura za bod činí sumu 907 eur so zaokrúhlením na celé eurá.

Na základe inštitútu povinného zmluvného poistenia je daná objektívna zodpovednosť oboch poisťovateľov vozidiel, ktorých osobitnou prevádzkou pri dopravnej nehode k vzniku škody na zdraví u žalobcu nepochybne došlo.

Nemôžu sa žalovaní v 1. a 2. rade ako poisťovne z povinného zmluvného poistenia brániť, že nie je daná ich objektívna zodpovednosť, lebo je daná subjektívna zodpovednosť Z.a I.a a táto ešte nie je právoplatne v trestnom konaní vyriešená. Práve na takéto situácie myslel zákonodarca a v tomto zmysle sa uberá aj súdna prax, aby poškodené osoby nečakali dlhú dobu na odškodnenie, t.j. zaplatenie náhrady škody na zdraví spôsobenej osobitnou povahou prevádzky motorových vozidiel a to zavedením inštitútu povinného zmluvného poistenia. Na základe neho preberajú na seba povinnosť odškodniť poškodené osoby poisťovne, u ktorých sú vozidlá povinne zmluvne poistené a následne sa potom tieto poisťovne medzi sebou vysporiadajú podľa miery zavinenia, resp. uplatnením regresného nároku voči škodcovi. Výsledok trestného konania bude mať význam pre vyporiadanie sa prevádzkovateľov na spôsobení vzniknutej škody s poukazom na ust. § 431 OZ.

Keďže žalovaní, žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú s plnením peňažného dlhu v omeškaní, žalobca ako veriteľ má voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na zákonné úroky z omeškania.

O náhrade trov konania medzi stranami súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalovaný v rade 1/ a žalovaný v rade 2/.

Žalovaný v rade 1/ má za to, že uplatnený nárok žalobcu je závislý od právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní vedenom proti Z.ovi I.ovi. Navrhol, aby si odvolací súd vyžiadaval zrušujúce uznesenie trestného odvolacieho súdu a toto zaslal žalovanému v rade 1/ na vyjadrenie pred rozhodnutím o podanom odvolaní. Výsledok trestného konania v prípade nepreukázania viny obžalovaného bude mať za následok preukázanie absencie právneho základu nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanému v rade 1/. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný v rade 2/ namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie. Predpokladom vzniku povinnosti poisťovateľa plniť je vždy preukázanie zodpovednosti za škodu. Predmetnú dopravnú nehodu zapríčinil Z. I.. Nesúhlasí s tým, že spolu so žalovaným v rade 1/ boli zaviazaní spoločne a nerozdielne. Súd mal skúmať, či sa obaja prevádzatelia podieľali určitou mierou na vzniku škody alebo jej vznik vyplýva výlučne z konania jedného prevádzateľa. Namietal tiež nevykonanie navrhovaných dôkazov. Rozhodnutie považuje za nesprávne aj v časti úrokov z omeškania. Taktiež má za to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v rade 1/ vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii a odkázal na závery uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Poprad.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaniach (§ 34 CSP) na základe včas podaných odvolaní preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP v spojení s ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 22.5.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že čiastočne dôvodným bolo len odvolanie žalovaného v 2. rade.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

6. Vo veci sa s výnimkou omeškania žalovaného v rade 2/ v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Z odôvodnenia rozsudku je zrejмый vzťah medzi skutkovými zisteniami, úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym záverom. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si v uvedenej časti osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

7. Žalovaný v rade 1/ aj žalovaný v rade 2/ v podanom odvolaní opakovane uviedli skutočnosti, ktoré uvádzali už pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku riadne vysporiadal.

8. K odvolacej námietke žalovaného v rade 1/ spočívajúcej v tom, že pre rozhodnutie vo veci je potrebné počkať na výsledok trestného konania odvolací súd uvádza, že k tomuto už odvolací súd zaujal stanovisko v uznesení č.k. 21Co/5/2018 - 124 zo dňa 27.3.2018 kde uviedol, že: „v tomto konaní rozhodnutie súdu nezávisí od právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní o vine, keďže v danom prípade sa jedná o objektívnu zodpovednosť oboch motorových vozidiel, keď škoda vznikla v dôsledku stretu dvoch prevádzok vozidiel. Tejto zodpovednosti sa prevádzatelia nemôžu zbaviť. Preto nebol dôvod na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia súdu v trestnom konaní na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 4T/121/2015“.

9. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravená v § 427 až § 431 Občianskeho zákonníka je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Na vznik tejto zodpovednosti sa teda nevyžaduje zavinené konanie. To však neznamená, že škoda spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku nemôže byť zavinená. Zavinenie však nie je podmienkou vzniku tejto zodpovednosti. Môže mať význam najmä pri strete prevádzok.

10. Objektívna zodpovednosť za škody spôsobené prevádzkou dopravného prostriedku je pomerne prísna, pretože takmer vylučuje možnosti liberácie prevádzateľa. Liberácia prevádzateľa (jeho oslobodenie spod objektívnej zodpovednosti) prichádza do úvahy len v prípade, keď škoda nebola spôsobená okolnosťami, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke. Okrem toho je liberácia viazaná na podmienku, že prevádzateľ preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Vynaložením všetkého úsilia treba rozumieť všetku objektívnu starostlivosť, ktorá sa mohla vynaložiť na zabránenie vzniku škody.

11. Aj pri strete prevádzok ide o objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť vzniká bez ohľadu na zavinenie. Ak ide o vyporiadanie medzi dvoma alebo viacerými prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení škody.

Ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka možno použiť iba pri vzájomnom vyporiadaní medzi viacerými prevádzateľmi. Pokiaľ viacerí prevádzatelia spôsobili pri strete prevádzok škodu aj tretej osobe nezúčastnenej na vzájomnom strete prevádzok, prevádzatelia prevádzok, ktoré sa stretli, budú voči tejto tretej osobe zodpovední spoločne a nerozdielne (§ 438 ods. 1). Iba vo vzájomnom pomere medzi solidárnymi dlžníkmi sa vyporiadajú podľa účasti na spôsobení škody (§ 439).

12. „Pri strete prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov, ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody (§ 431 OZ). Z povahy prevádzky dopravných prostriedkov vyplýva požiadavka, aby prevádzateľ aj v týchto prípadoch zodpovedal za škodu, ktorú nezavinil. Ustanovenie § 431 OZ, ktoré nadväzuje na právnu úpravu zodpovednosti podľa ustanovení § 427 a 429 OZ, umožňuje posudzovať zodpovednosť za škodu spôsobenú stretom dvoch alebo viacerých prevádzok a škodu samu ako celok, pričom každý z

prevádzateľov nesie zodpovednosť za časť celkovej škody úmerne k svojej účasti, ktorú mal na spôsobení škody. Miera účasti na škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie jednotlivých prevádzateľov, ak toto konanie či opomenutie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Súdy pri rozhodovaní o zodpovednostných vzťahoch viacerých prevádzateľov v prípadoch stretu prevádzok vychádzajú zo stanoviska uverejneného pod č. 64/1972 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk.

Ak pri takomto strete prevádzok dôjde ku škode tretej osoby, nemožno vo vzťahu k tejto tretej osobe použiť ustanovenie § 431 OZ. Prevádzatelia vozidiel, zo stretu ktorých vzišla škoda inému poškodenému, zodpovedajú za škodu tejto osobe podľa ustanovenia § 427 OZ, a to spoločne podľa ustanovenia § 438 ods. 1 OZ. „ (R 3/1984)

13. Pri spoločnej zodpovednosti viacerých subjektov /§ 438 Občianskeho zákonníka/ vychádza zákon zo zásady solidárnej zodpovednosti, ktorá má všeobecnú platnosť pre všetky prípady a vzťahuje sa tak na prípady kedy škodcovia spôsobili škodu spoločným konaním ako aj na prípady kedy jednotliví škodcovia zodpovedajú na základe odlišných princípov. Na rozdiel od spoluzavinenia poškodeného, ktoré vylučuje zodpovednosť škodcu, pri pravidle spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti, ktorá má podľa zákona prednosť a lepšie chráni poškodeného, súd môže uložiť celú náhradu škody hoci aj len jednému zo solidárne zodpovedných, ktorý je žalovaný. Vo vzájomnom pomere sa škodcovia vysporiadajú podľa účasti na spôsobení škody (§ 439 Občianskeho zákonníka). Ten, kto zodpovedá za škodu spoločne a nerozdielne s inými, vysporiada sa s nimi podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody. Následný regres medzi spoločne zodpovednými prichádza do úvahy ak splnil niektorý z nich buď celý záväzok k náhrade škody alebo väčšiu časť než činil jeho podiel zodpovedajúci jeho účasti na spôsobení škody. (L. Tichý et.al.: Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod, Univerzita Karlova v Praze, 2010, str. 45).

14. Vychádzajúc z názorov uvedených v predchádzajúcich bodoch tohto rozsudku, žalobcovi bola spôsobená škoda stretom prevádzky dvoch prevádzateľov, pričom u oboch je daná objektívna zodpovednosť. Oboja zodpovedajú za škodu, ktorá mu vznikla, solidárne a následne sa vysporiadajú medzi sebou podľa účasti na spôsobení vzniknutej škode v zmysle ust. § 439 Občianskeho zákonníka. Dôvody pre liberáciu ani na jednej strane v konaní doposiaľ preukázané neboli. Zavinenie môže mať význam pri vzájomnom vysporiadaní nárokov oboch prevádzateľov.

15. Nakoľko prevádzatelia motorových vozidiel mali uzatvorené povinné zmluvné poistenie u žalovaných, žalobca ako poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľom.

16. Preto súd prvej inštancie rozhodol správne pokiaľ zaviazal oboch žalovaných, ako subjekty, u ktorých je daná objektívna zodpovednosť, na plnenie voči žalobcovi, ako aj v časti, ktorou ich zaviazal na plnenie spoločne a nerozdielne, nakoľko, ako vyplýva z vyššie uvedeného, ust. § 431 Občianskeho zákonníka nemožno použiť, ak pri strete dvoch prevádzok dôjde ku vzniku škody tretej osobe.

17. V súvislosti s návrhom žalovaného v rade 1/ na vykonanie dôkazu zrušujúcim uznesením trestného súdu vo veci, odvolací súd poukazuje na koncentráciu konania, v zmysle ktorej strany sporu môžu navrhovať dôkazy len do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Spomínané uznesenie bolo vydané dňa 27.2.2018 a tak mal žalovaný v rade 1/ dostatok času navrhnúť vykonanie tohto dôkazu. Navyše žalovaný v rade 1/ v odvolaní žiadal predmetné uznesenie zaslať žalovanému v rade 1/, t.j. sebe samému, pričom toto uznesenie mal k dispozícii, o čom svedčí to, že sám ho zaslal do súdneho spisu (č.l. 175 a nasl. spisu).

Okrem toho, odvolací súd už v uznesení č.k. 21Co/5/2018 - 124 zo dňa 27.3.2018 vyjadril svoj názor, že predmetné trestné konanie nemá vplyv na rozhodnutie v tejto veci, takže vykonanie tohto dôkazu by nemalo pre rozhodnutie odvolacieho súdu žiadny význam.

Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že predmetné uznesenie bolo stranám sporu zaslané na vyjadrenie v konaní vedenom na tunajšom súde č.k. 25Co/95/2018, takže oboja žalovaní ním disponujú a jeho obsah im musí byť známy.

18. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného v rade 2/ o nevykonaní navrhovaných dôkazov. V zmysle ust. § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Pokiaľ súd po zvážení doposiaľ zisteného skutkového stavu veci má za to, že tento je zistený v dostatočnom rozsahu a že by

vykonanie ďalších navrhovaných dôkazov nebolo spôsobilé privodiť zmenu zisteného skutkového stavu, nemožno rozhodnutie súdu o nepripustení ďalšieho dokazovania hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu len preto, že strana sporu s takýmto záverom súdu prvej inštancie nesúhlasí.

19. Za čiastočne dôvodnú však odvolací súd považuje námietku žalovaného v rade 2/ ohľadne úrokov z omeškania. Z obsahu spisu nevyplýva, že by sa žalobca pred podaním žaloby domáhal voči žalovanému v rade 2/ poistného plnenia, preto v tomto čase nemohol byť v omeškani. Rovnako nemožno prehliadať ani ust. § 11 ods. 6 a 8 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „Zákon o PZP“).

Podľa ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené. Podľa ust. § 11 ods. 8 Zákona o PZP, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu

Dňa 27.7.2017 bola žalovanému v rade 2/ doručená žaloba s prílohami a uznesenie č.k. 15C/75/2015 - 76 zo dňa 3.7.2017, ktorým bol pripustený jeho vstup do konania ako žalovaného v rade 2/, ktoré v deň doručenia, t.j. 27.7.2017 nadobudlo právoplatnosť (č.l. 76 spisu). Na účely jeho povinnosti platiť úroky z omeškania možno práve tento deň považovať za deň oznámenia poškodeného o škodovej udalosti podľa ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP. Od tohto momentu sa totiž žalovaný v rade 2/ dozvedel o tom, že došlo ku škodovej udalosti a že poškodený si voči nemu uplatňuje poistné nároky, a teda od tohto dňa mal a mohol začať poistné šetrenie. Z obsahu spisu nevyplýva, ani žalovaný v rade 2/ netvrdil, že by tak bol učinil. Lehota troch mesiacov podľa ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP tak žalovanému v rade 2/ uplynula dňa 27.10.2017, a v zmysle ust. § 11 ods. 8 Zákona o PZP mu dňa 28.10.2017 vznikla povinnosť platiť úroky z omeškania.

Z týchto dôvodov odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ nárok na úroky z omeškania až odo dňa 28.10.2017.

Zákonná sadzba úrokov z omeškania ku dňu 28.10.2017, t.j. k prvému dňu omeškania bola vo výške 5 %, preto odvolací súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania v tejto výške (ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.).

20. Za tohto stavu odvolací súd napadnutý rozsudok v časti istiny a úrokov z omeškania vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ ako vecne správny, vrátane výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ potvrdil (ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP), s výnimkou výroku o povinnosti žalovaného v rade 2/ zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 907 eur od 14.5.2015 do zaplattenia. V tejto časti odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalovanému v rade 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 907 eur spoločne a nerozdielne so žalovaným v rade 1/ od 28.10.2017 do zaplattenia (§ 388 CSP).

21. O trovách odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu preto priznal voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

O trovách konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/ rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu uplatnenej istiny a úrokov z omeškania od 28.10.2017, t.j. 89,32 %, čistý úspech žalobcu v konaní tak predstavuje 78,64 % (celková uplatnená suma 907 eur + úrok vypočítaný od 14.5.2015 do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie, t.j. 12.9.2018). Odvolací súd preto priznal žalobcovi voči žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v rozsahu 78,64 %. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

V odvolacom konaní vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/ mal žalobca rovnaký úspech, t.j. 78,64 %. Odvolanie žalovaného v rade 2/ smerovalo voči celému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, úspech mal len v časti úrokov z omeškania, čo predstavuje čistý úspech žalobcu v odvolacom konaní 78,64 %.

Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania nebola tvrdená a v zmysle § 257 CSP zo spisu ani nevyplynula.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.